

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2091	Πέμπτη τῆς Ἀναλήψεως 17 Μαΐου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---------------------------------------	---

Δὲν θὰ μείνουμε γιὰ πάντα ἐδῶ

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἑορτὴ καὶ πανή-
γυρις μεγάλη. Εἶνε δεσποτικὴ ἑορτὴ· ἑορτά-
ζει ὄχι κάποιος ἅγιος ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος ἡ-
μῶν Ἰησοῦς Χριστός. Εἶνε ἡ **Ἀνάληψις τοῦ Χρι-
στοῦ**. Τί εἶνε ἡ Ἀνάληψις ποὺ ἑορτάζουμε; Θὰ
προσπαθῶ νὰ σᾶς μιλήσω μὲ ἀπλᾶ λόγια.

Κατοικοῦμε ἐδῶ πάνω στὴ Γῆ, ἀδελφοί μου,
ποὺ εἶνε ἓνα ἀστέρι, ἓνα ἀπὸ τὰ ἀναρίθμητα
σώματα ποὺ κινοῦνται στὸ σύμπαν. Πολλὰ ἀπὸ
αὐτὰ εἶνε πολὺ μεγαλύτερα· μὰ ἡ **Γῆ**, ποὺ εἶνε
τόσο μικρὴ – ὅ,τι εἶνε ἓνας κόκκος ἄμμου μπρο-
στὰ στὴν ἀπέραντη θάλασσα, αὐτὸ εἶνε ἡ Γῆ
μπροστὰ στὸ σύμπαν–, διαφέρει ἀπ' ὅλα τὰ
ἄλλα οὐράνια σώματα. Γιατί; Διότι φιλοξενεῖ
ζωντανὰ πλάσματα. Μάταια ψάχνουν νὰ δοῦν
ἂν ὑπάρχη ζωὴ στοὺς ἄλλους πλανῆτες· μό-
νο ἐδῶ στὴ Γῆ ὑπάρχει ζωογόνος ἀτμοσφαιρι-
κὸς ἀέρας, νεράκι, βλάστησι, ζῶα, δῶρα ἀν-
εκτίμητα, συνθήκες κατάλληλες γιὰ τὸ κορυ-
φαῖο δημιουργήμα τοῦ Θεοῦ, τὸν ἄνθρωπο.

Ὁ ἄνθρωπος κατοικοῦσε σὲ ἓνα ἐκλεκτὸ
κομμάτι τῆς Γῆς ποὺ ὠνομαζόταν Παράδεισος.
Στὸν Παράδεισο, ὅπου ζοῦσε τὸ πρῶτο ζεῦγος
ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ, δὲν ὑπῆρχε ἀγκάθι στὸ ἔ-
δαφος, μικρόβιο στὸν ἀέρα, ἀσθένεια καὶ θά-
νατος. **Ζοῦσε εὐτυχισμένα** ὁ ἄνθρωπος. Ὅταν
ὁμως ἀμάρτησε ἀπλῶνοντας τὸ χέρι στὸν καρ-
πὸ ποὺ ἀπηγόρευσε ὁ Θεὸς γιὰ νὰ δοκιμάσῃ
τὴν ὑπακοή του, τότε μπῆκαν στὴν ἀνθρωπότη-
τα ὅλα τὰ κακά· θλίψεις, πίκρες, γῆρας, φθορά,
ἀσθένειες, θάνατος· τότε ἄρχισαν ν' ἀνοίγωνται
τάφοι, τότε ὁ ἄνθρωπος **ἔγινε δυστυχής**· κι ὅσο
περνοῦσε ὁ χρόνος, τόσο πιο δυστυχής γινόταν.

Ὁ ἄνθρωπος ἔμοιαζε μ' ἓναν ὀδοιπόρο ποὺ
περπατώντας στὸ δρόμο γλίστρησε κ' ἔπεσε
σ' ἓνα λάκκο βαθύ, σκοτεινό, γεμάτο φίδια καὶ
σκορπιούς. Ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ λάκκου φώναζε
«Βοήθεια!». Ἔρχονταν πολλοὶ ἀπὸ πάνω, κοί-
ταζαν, τὸν λυποῦνταν, ἀλλὰ κανεὶς δὲν μπό-
ρεσε νὰ ρίξῃ σχοινὶ νὰ τὸν βγάλῃ ἔξω.

Ἔνας μόνο τὸ κατώρθωσε – τὸ λένε σήμερα
τὰ ἱερὰ γράμματα. Δὲν ἔρριξε αὐτὸς σχοινί,
ἀλλὰ κατέβηκε ὁ ἴδιος κάτω, μέσα στὸ λάκκο,
πῆρε τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν ἀνέβασε ἐπάνω, ἀ-
πὸ τὸ βάθος τῆς ἀθλιότητος στὸ ὕψος τοῦ οὐ-
ρανοῦ· εἶνε **ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός**.

Ἦρθε ἀπὸ τὰ οὐράνια, χαμήλωσε καὶ κατέ-
βηκε στὴ Γῆ σὰν ἀετός. Ἔγινε κάτοικος τῆς
Γῆς, ὅπως ἐμεῖς. Δὲν γεννήθηκε σὲ παλάτια,
ἀλλὰ σὲ μιὰ σπηλιά, μὲ συντροφιά τὰ ζῶα, ἀ-
πὸ μιὰ Μάνα φτωχὴ. **Ἐζήσε πιο φτωχικὰ ἀπὸ
κάθε ἄλλον** δουλεύοντας ὡς ξυλουργὸς νὰ
συντηρῇ τοὺς οἰκείους του καὶ ὑποτασσόμε-
νος σ' αὐτούς. Δικό του σπίτι δὲν εἶχε. Κάποτε
τὸν ρώτησαν «Διδάσκαλε, ποῦ μένεις;» κι ἀπήν-
τησε «Ἐλάτε νὰ δῆτε» (Ἰω. 1,39). Κι ὅταν κάποιος ἔ-
δειξε διάθεσι νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, αὐτὸς τὸν προ-
ειδοποίησε· «*Αἱ ἀλώπεκες φωλεοὺς ἔχουσι καὶ
τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνώσεις, ὁ δὲ
υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἔχει ποῦ τὴν κεφαλὴν
κλίνει*»· τὰ ζῶα καὶ τὰ πουλιὰ ἔχουν φωλιές,
μὰ ὁ ἐνανθρωπήσας Θεὸς δὲν ἔχει ποῦ νὰ γεί-
ρη τὸ κεφάλι (Λουκ. 9,58)· οὔτε κρεβάτι νὰ κοιμηθῇ εἶ-
χε· κρεβάτι του τέλος ἔγινε ὁ τίμιος σταυρός.

Ὅταν ὁ Χριστὸς ἔγινε τριάντα χρονῶν, πῆγε
στὸν Ἰορδάνη καὶ **βαπτίστηκε** ἀπὸ τὸν Ἰωάννη·
τότε φανερώθηκε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο καὶ ἀκού-
στηκε ὁ οὐράνιος Πατὴρ νὰ βεβαιώνη, ὅτι αὐ-
τὸς εἶνε Υἱὸς του ὁ ἀγαπητός. Μετὰ ἀνήχθηκε
στὴν ἔρημο, ὅπου **νίκησε** τοὺς πειρασμοὺς τοῦ
διαβόλου νηστεύοντας σαράντα μέρες· ἔτσι
δίδαξε κ' ἐμᾶς ὅτι πρέπει νὰ νηστεύουμε.

Κατόπιν ὁ Χριστὸς **ἄρχισε νὰ κηρύττῃ**, καὶ ἡ
πρῶτη λέξι ποὺ εἶπε ἦταν «*Μετανοεῖτε*» (Ματθ. 4,17),
ἀλλάξτε κατεύθυνσι, κάντε στροφὴ ἑκατὸν
ὀγδόντα μοιρῶν, ἀλλάξτε ζωὴ - διαγωγή, γιὰ
νὰ σωθῆτε. Τί ἄλλο δίδαξε ὁ Χριστός; Ὁ ἄν-
θρωπος, εἶπε, δὲν εἶνε μόνο σῶμα καὶ ὕλη, εἶ-
νε καὶ πνεῦμα, ἔχει καὶ ψυχὴ ἀθάνατη. Δὲν θὰ
μείνουμε αἰώνια ἐδῶ στὴ Γῆ· μᾶς περιμένει ἓ-
νας ἄλλος ὁμορφος κόσμος. Δίδαξε, ὅτι εἴμα-

στε ὅλοι ἀδέρφια καὶ μεταξύ μας πρέπει νὰ ἔχουμε ἀγάπη, ἀδελφοσύνη, ἀλληλεγγύη.

Αὐτὰ εἶπε. **Ποιὸς πίστεψε;** Οἱ γραμματισμένοι, οἱ νομικοὶ καὶ οἱ φαρισαῖοι, ἔκλεισαν τὰ αὐτιά τους· ὁ ἀπλὸς λαὸς τὸν ἀκολούθησε. Ὅπως γίνεται καὶ σήμερα· ποιοὶ μαζεύονται στὶς ἐκκλησίες; οἱ μικροὶ καὶ ταπεινοί, αὐτοὶ κρατοῦν τὴ θρησκεία. Τὸν ἀκολούθησαν λοιπὸν τὰ παιδιά, οἱ φτωχὲς γυναῖκες, οἱ ψαρᾶδες, οἱ τσοπάνηδες, οἱ χωρικοί. Ὁ λαὸς αὐτὸς τὸν ἄκουσε καὶ τὸν ἀκολούθησε μέχρι τὸ Γολγοθᾶ.

Ἐπὶ τρία χρόνια ὁ Χριστὸς γύρισε ἀπὸ πόλι σὲ πόλι καὶ ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό, κήρυξε, δίδαξε, θεράπευσε, εὐεργέτησε, θαυματούργησε. Ἔτρεξε παντοῦ σὰν τὸν καλὸ τσοπάνο ζητώντας τὸ χαμένο πρόβατο. Τέλος, ὅπως γνωρίζουμε, **θυσιάστηκε** γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ κόσμου, σταυρώθηκε ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους, **ετάφη** τρεῖς ἡμέρες, καὶ τὴν τρίτη **ἀναστήθηκε** λαμπρὸς σὰν τὸν ἥλιο.

Καὶ σὰν σήμερα, τέτοια ἅγια μέρα, **ἀνελήφθη στοὺς οὐρανοὺς**, ἄνοιξε σὰν ἀετὸς τὶς φτεροῦγες του καὶ πέταξε ψηλά, μακριά, πέρα ἀπὸ τὰ ἄστρα καὶ τὸ ὑλικὸ σύμπαν, στὸν κόσμον τὸν πνευματικόν. Ἐκεῖ εἶνε ὁ Χριστὸς.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀγία του Ἀνάληψις ποὺ ἐορτάζουμε σήμερα.

* * *

Μὲ τὴν Ἀνάληψί του, ἀγαπητοί μου, ὁ Χριστὸς, ποὺ εἶνε τὸ πρότυπό μας, προαναγγέλλει ὅτι κ' ἐμεῖς **δὲν θὰ μείνουμε αἰώνια ἐδῶ στὴ γῆ**. Ἐκεῖνος ἔμεινε τριαντατρία χρόνια· κ' ἐμεῖς, ἄλλος ἐνωρίτερα - ἄλλος ἀργότερα, μιὰ μέρα θὰ φύγουμε ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτόν. Ξενοδοχεῖο εἶνε τούτη ἡ Γῆ. Μπορεῖς στὸ ξενοδοχεῖο, ποὺ μένεις γιὰ μιὰ - δυὸ μέρες καὶ κατόπιν φεύγεις, νὰ πῆς ὅτι τὸ δωμάτιο ποὺ κοιμήθηκες εἶνε δικό σου; Ἔτσι καὶ γιὰ τὸ μέρος ποὺ μένεις καθὼς καὶ γιὰ ὀλόκληρη τὴ Γῆ νὰ λές, ὅπως ἔλεγαν οἱ ἅγιοι ἄνθρωποι, ὅτι εἶνε «*Σήμερον ἐμοῦ, αὐριον ἐτέρου, καὶ οὐδέποτε τινος*». Φεύγουμε, δὲν θὰ μείνουμε ἐδῶ γιὰ πάντα.

Προσέξτε καὶ τὴν κατασκευὴ μας. Ἀπ' ὅλα τὰ ζωντανὰ πλάσματα μόνο ὁ ἄνθρωπος εἶνε ὀρθίος, ὄχι τετράποδο, ἔχει ψηλὰ τὸ κεφάλι, κοιτάζει τὸν οὐρανόν. Γι' αὐτὸ στὴν ἐκκλησία ἀκοῦμε «*Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας*» (θ. Λειτουργία), ὅτι πρέπει νὰ ἔχουμε τὶς καρδιές μας στραμμένες στὸ Θεόν.

Καὶ ὅμως **ὁ κόσμος ἔχει τὰ μάτια του καρφωμένα κάτω**, στὶς ἡδονὲς καὶ διασκεδάσεις, στὸ χρήμα, στὸν κόσμον τῆς πλάνης καὶ τῆς ἁμαρτίας. Οἱ ἄνθρωποι ἔγιναν ζῶα καὶ χειρότερα ἀπ' τὰ ζῶα. Ἄν ρίξετε ἕνα κόκκαλο σ' ἕνα σκυλί, ἐπειδὴ δὲν ἔχει γλῶσσα νὰ σᾶς πῆ εὐχαριστῶ, κουνάει τὴν οὐρά του. Καὶ ὁ ἄνθρωπος, χει-

ρότερος ἀπὸ τὸ σκύλο - ἀπὸ τὸ ζῶο, ἀντὶ νὰ εὐχαριστῆ τὸ Θεὸ γιὰ τὰ τόσα δῶρα του, τὸν ὑβρίζει ὁ ἀγνώμων καὶ ἀχάριστος! Στὸ σημεῖο αὐτὸ γίνεται χειρότερος μπορούμε νὰ ποῦμε καὶ ἀπὸ τοὺς δαίμονες, γιὰτὶ οἱ δαίμονες ἀκοῦνε τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ καὶ τρέμουν (βλ. Ἰακ. 2,19).

Ξέρετε πῶς μοιάζει ὁ ἄνθρωπος; θέλετε νὰ σᾶς δώσω μιὰ εἰκόνα; **μοιάζει σὰν τὸν χοῖρο!** Δὲν εἶνε δική μου ἡ εἰκόνα, ἀνοιξτε τὸ Εὐαγγέλιο νὰ δῆτε· δὲν τὸ λέω ἐγώ, ὁ Χριστὸς τὸ λέει. Τί λέει· ἀνθρώπους ποὺ ζοῦν μὲ ἀσέλγεια τοὺς παρομοιάζει μὲ σκυλιὰ κ' ἐκείνους ποὺ κυλιοῦνται μέσα στὰ πάθη τοὺς παρομοιάζει μὲ χοίρους (βλ. Ματθ. 7,6). Εἶδες τὸ γουρούνι; Ἔχει τὸ κεφάλι του συνεχῶς κάτω, στ' ἀποφάγια καὶ τὴ λάσπη. Δὲν ὑψώνει ποτέ τὸ κεφάλι πρὸς τὰ πάνω. Ἄλλὰ μιὰ φορὰ στὴ ζωὴ του, μιὰ φορὰ μόνο, τὸ γουρούνι ὑψώνει τὸ κεφάλι καὶ βλέπει τὸν οὐρανόν. Πότε; Ὅταν ὁ χασάπης τὸ ἀναποδογυρίζει γιὰ νὰ τὸ σφάξῃ! Ἔτσι καὶ ὁ κτηνώδης ἄνθρωπος, ὅταν ἔρθῃ ὁ ἀρχάγγελος μὲ τὸ γυμνὸ σπαθὶ νὰ πάρῃ τὴν ψυχὴ του, τότε πιά βλέπει ὅτι, πέρα ἀπὸ τὰ χρήματα καὶ τὰ κτήματα, πέρα ἀπὸ τὶς ἡδονὲς καὶ τὶς ματαιότητες αὐτῆς τῆς ζωῆς, ὑπάρχει κ' ἕνας ἄλλος κόσμος ποὺ τὸν περιμένει.

Ναί, ἀδέρφια μου, πιστέψτε το. Κλειστε τὰ αὐτιά σας καὶ μὴν ἀκοῦτε ἄλλες φωνές, εἶνε ψέματα. Καὶ ἂν ἐμεῖς σιωπήσουμε, ἔρχεται ἡ ὥρα ποὺ **ὅλοι θὰ σκύψουν καὶ θὰ προσκυνήσουν τὸ Χριστό**. Κι ἂν οἱ ἄνθρωποι ἀδειάσουν τὶς ἐκκλησίες καὶ γίνουν ἄπιστοι καὶ ὑλισταὶ καὶ ἐπικούρειοι, καὶ ἂν πάνω στὴ φλούδα τῆς Γῆς δὲν μείνῃ οὔτε ἕνας ποὺ νὰ πιστεύῃ στὸ Χριστό, νὰ ξέρετε ὅτι καὶ οἱ πέτρες θὰ φωνάξουν· «*Εἷς ἅγιος, εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἷς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς· ἀμήν*» (Φιλ. 2,10-11 καὶ θ. Λειτουργία).

Δὲν μπορεῖτε, ἄπιστοι, νὰ σβήσετε τὸν ἥλιο, ἔστω καὶ ἂν μαζευτῆτε ὅλοι καὶ τὸν φτύνετε. Εἶδα κάποτε ἕναν στὴ Θεσσαλονίκη νὰ σκαρφαλώνῃ σὰν γατὶ σ' ἕνα τηλεγραφόξυλο, καὶ ἀπὸ 'κεῖ νὰ φτύνη τὸν ἥλιο! ἦταν τρελλὸς ὁ ταλαίπωρος. Ὅπως λοιπὸν δὲν σβήνει ὁ ἥλιος ἀπὸ τὰ πτύσματα, ἔτσι δὲν θὰ σβήσῃ ὁ Χριστὸς μὲ τὴν πολεμικὴ τῶν ἀθέων. Μένει «*χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας*» (Ἐβρ. 13,8).

Ὅλα μιὰ μέρα θὰ σβήσουν, καὶ τὰ ποτάμια καὶ οἱ λίμνες, καὶ τὰ ἄστρα θὰ πέσουν, καὶ τὰ καθεστῶτα θ' ἀνατραποῦν, τὰ πάντα θὰ γίνουν ἄνω - κάτω. **Ἐνας θὰ μείνῃ -πιστέψτε το-, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός**· ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**